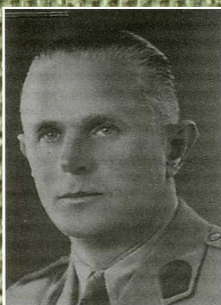

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/n-r/adam-piotr-piasecki/56558,Adam-Piotr-Piasecki.html>
2024-07-27, 13:49

kpt.art. **Adam Piotr Piasecki (Pierzchała-Piasecki)**. Urodzony 15 XII 1898 w Przemyślu, syn Kornela, prawnika, i Marii z d. Dras. Ukończył 5 klas I Gimnazjum Polskiego w Przemyślu (1908-1913), następnie pobierał nauki w Szkole Kadetów we Lwowie (1913-1914) i Szkole Kadetów w Pradze Czeskiej (1914-1915). Maturę zdał w gimnazjum we Lwowie (1917). Jako pchor. został wysłany na front włoski do 36 p.p. obrony krajowej rekrutowanego głównie z Polaków. Awansował do stopnia ppor. 1 V 1918, do 1 IX t.r. przebywał na froncie jako dca plutonu. 26 X 1918 dostał się do niewoli włoskiej (obóz w Weronie) i zaraz podjął starania o przyjęcie do organizowanej Armii Polskiej (Armia gen. Hallera). 1 XI 1918 otrzymał od ówczesnego dcy WP we Włoszech, mjr. Mariana Dienstla-Dąbrowy, rozkaz zorganizowania komp. w pułku im. Francesco Nullo, której został dcą. Na tym stanowisku pozostawał do lutego 1919, kiedy został skierowany na studia do Szkoły Wojskowej w Saint Cyr, którą ukończył 1 VI 1919 z wynikiem bardzo dobrym i mianowaniem na stopień por.

Po powrocie do kraju został przydzielony do dowództwa 11 DP w charakterze referenta (2 XI 1919 - 5 III 1920), później mianowano go dcą szkoły podoficerskiej 11 DP i na tym stanowisku pozostał do 6 V 1920. W maju 1920 został przeniesiony na stanowisko oficera inf. i szefa Oddz. Organizacyjno-Materiałowego 11 DP, pełnił tę służbę do końca wojny. Po jej zakończeniu do 1 III 1923 dowodził komp. w 48 p.p., następnie służył w 81 p.p. Od 1 IV 1924 do 15 I 1925 uczył się w SMOA w Toruniu, po ukończeniu której przydzielony został do kadry oficerów art. i przeniesiony do 29 p.a.l, gdzie był młodszym oficerem 9 bat., a potem jej dcą. Od 2 X 1926 do 1 I 1927 był dcą bat. w 3 p.a.c. Awansował do stopnia kpt. - 1 I 1927.

Był kursantem w Szkole Gazowej w Warszawie (do 1 IV 1927), po ukończeniu której służył jako dca bat. w 3 komp. art. pieszej. Od 1 IX 1928 do 31 XII 1930 był adiutantem dcy DOK VIII (Toruń). 1 I 1931 został skierowany na kurs broni pancernej w Warszawie, po ukończeniu którego mianowano go dcą szkoły podoficerskiej w dyonie pociągów panc. Nr 1. Od 1 VI 1932 do 1 VII 1933 pracował w Eksp. Nr 5 Oddz. II SG we Lwowie podległej szefowi Wywiadu KOP.

Adam Piasecki pełnił tam funkcję referenta kontroperacyjnego. Od 1 VII był kierownikiem

plac. Wywiadu KOP Nr 8 w Równem. Z tego okresu pracy pochodzi opinia o Piaseckim: „[...] pracował ogólnie biorąc zupełnie dobrze i rezultatywnie. Ponoślił dużo wysiłków na urobienie organów PP w kier. kontrwywiad, osiągając na tym polu ładne wyniki. Nie umiał jednak opanować podległego mu aparatu, powodując swoim postępowaniem ujemne komentarze, które spowodowały dochodzenie służbowe”.

Należy wyjaśnić, że chodziło tu o bezprawne (bez postępowania sądowego) przetrzymywanie w areszcie podejrzanego o pracę na rzecz wywiadu sowieckiego (zatrzymanego w Ostrogu 6 X 1936 niejakiego Eli Rabieja), co było niezgodne z pragmatyką służby. Skutkowało to początkowo przeniesieniem Adama Piaseckiego na dcę bat. w 16 p.a.l., jednak od marca 1938 powrócił do wywiadu i został mianowany kierownikiem Posterunku Oficerskiego Nr 1 (Kraków) Oddz. II SG. Stamtąd przekazywał informacje do Centrali odnośnie rozwoju sytuacji na Zaolziu i pograniczu z Czechosłowacją. Jego plac. dostarczyła istotnych informacji odnośnie fortyfikacji, sięgała także penetracja na Śląsk i Morawy. 23 IX 1938 Adam Piasecki przydzielony został do Oddz. II Dowództwa SGO „Śląsk” z m.p. w Cieszynie (ul. Gimnazjalna 8) Według opinii załączonej do wniosku o przyznanie mu Krzyża lub Medalu Niepodległości: „[...] od 15 V 1938 pracuje nad przygotowaniem powstania na Zaolziu w grupie wywiadowczej komisarza Zaprzalskiego Edwarda (Komenda Obwodu Straży Granicznej), dostarczając informacji wojskowych i politycznych. Kilkakrotnie przewozi własnym autem broń i materiały wybuchowe w godzinach nocnych do składnic granicznych”. Wniosek ten poparł także ppłk. dypl. Franciszek Tomczuk - szef Oddz. II Sztabu SGO „Śląsk” z akceptacją jej dcy, gen. bryg. Władysława Bortnowskiego. We wniosku argumentowano: „Kpt. Piasecki Adam zupełnie samodzielnie zorganizował w krótkim czasie wywiad na Czechosłowację, który oddał duże usługi w czasie krytycznym. Wykazał dużo sprytu, inicjatywy przy wykonywaniu zadań wywiadowczych SGO”.

Mimo takich referencji, komisja rozpatrująca w marcu 1939 wniosek odznaczeniowy odrzuciła go. Po akcji na Zaolziu Adam Piasecki służbowo przydzielony został do Eksp. Nr 4 Oddz. II SG (Katowice).

W czasie kampanii wrześniowej pełnił służbę jako oficer wyw. w dowództwie Armii „Kraków” gen. Szyllinga. Po wycofaniu się nad granicę węgierską 19 IX 1939 przekroczył ją w Worochcie na rozkaz szefa Oddz. II dowództwa Frontu Południowego, ppłk. Antoniego Szymańskiego, stacjonującego we Lwowie. Od 20 IX do 1 X przebywał w obozie internowanych żołnierzy w Jolswa. Po ucieczce zameldował się u attache wojskowego w Budapeszcie, ppłk. dypl. Jana Emisarskiego, i został przydzielony do pracy w Eksp. „W” Oddz. II Szt.NW w Budapeszcie. Kierował plac. wyw. prowadzącą wywiad na Niemcy. Za pracę na tym kierunku otrzymał pisemną pochwałę szefa Oddz. II Szt.NW. Z dniem 23 II 1940 przeniesiony został do dyspozycji szefa Biura Pers. MSWojsk. Wskutek zagrożenia aresztowaniem uciekł do Jugosławii, gdzie od 22 VI do 24 IX 1940 pracował w Eksp. „J” Oddz. II w Zagrzebiu jako oficer wyw.

Był ewakuowany do Palestyny 22 IX 1940, poprzez Turcję przybył 3 XII 1940 do Hajfy.

Przyjęto go do Armii Polskiej z przydziałem do oddz. szk. OZ SBSK. Od 9 II 1941 służył w Oddz. II OZ SBSK. Od 29 III 1941 do 15 VIII 1941 był zcąż szefa Oddz. II dowództwa SBSK, a po 15 VIII 1941 - oficerem wywiadowczym Brygady podczas obrony Tobruku.

Nagle załamanie się stanu zdrowia spowodowało długie leczenie w szpitalu w Aleksandrii i przejściowe przeniesienie w stan nieczynny. 23 X 1942 objął funkcję kwatermistrza 10 p.a.c. w APW. Dalsze kłopoty zdrowotne spowodowały przeniesienie w stan nieczynny z dn. 31 VIII 1943. 1 IV 1944 został ponownie powołany do służby czynnej i odkomenderowany na kurs administracji cywilnej. Od 25 IV do 1 VII 1944 służył w OZA w rez. oficerskiej. Od 22 IX 1944 był adiutantem dcy Ośrodka Wyszkolenia Zapasowego III Korpusu, następnie JWŚW.

12 II 1945 został przeniesiony organizacyjnie do Wielkiej Brytanii, wyjechał 12 V 1945. W nieznanych bliżej okolicznościach powrócił na Bliski Wschód i od 26 II 1946 przebywał w Ośrodku Rez. Pers. Oficerów JWŚW, a następnie w Wydziale Kultury i Prasy JWŚW. 8 X 1946 odkomenderowany został do Dowództwa Rejonu Terytorialnego Egipt. 18 IX 1947 w ramach JWŚW został przetransportowany do Wielkiej Brytanii, 6 III 1948 zaciągnął się do PKPR, gdzie pozostawał do 30 IX 1949. Dalszych losów nie udało się ustalić. Żonaty był dwukrotnie - najpierw z Ireną z Olejników, po raz drugi z Janiną Paczuską (9 IX 1945), córka Teresa (1926).

Odnaczenia:

- Krzyż Walecznych - dwukrotnie,
- Złoty Krzyż Zasługi (1938),
- Srebrny Krzyż Zasługi (1928),
- Medal Wojska,
- Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 (1928),
- Medal 10-lecia Odzyskanej Niepodległości (1928),
- Srebrny Medal Długoletniej Służby,
- Brązowy Medal Długoletniej Służby,
- 1939 - 1945 Star (bryt.)
- Africa Star (bryt.)
- Defence Medal (bryt.)
- The War Medal 1939 - 1945 (1947).

Opracował: **Tadeusz Dubicki, Andrzej Suchcitz**. Tekst ukazał się w: Oficerowie wywiadu WP i PSZ w latach 1939-1945, Tom I, Warszawa 2009, s. 214-217.

